

Neděle 20.2.2011 – Sbor Církve bratrské v Praze 3
(*Septuagesimae*)

Ef 1,3-14 „Oslava Boží velké milosti – div Božího jednání“

Máme za sebou další pracovní týden. Odnášíme si z něho různé zkušenosti: občas nějaký ten šrám či zklamání, také nějaké povzbuzení. Pro další dny potřebujeme novou inspiraci a posilu. Kde ji najdeme? Sami v sobě ne, v tom, co se děje v našem světě, už teprve ne. V křesťanském shromáždění jsme na takovém místě, kde můžeme najít a přijmout to, co potřebujeme. Zde s námi jedná Bůh. Tiší naše bolesti, naplňuje nás odvahou, dává naději, posílá své rady a přináší pokoj. Bůh nám přichází na pomoc, ať už se v našem nitru děje cokoli. On si poradí s naší malomyslností, dokáže nás pozvednout, pokud jsme skleslí, obnovuje naši víru, když ve víře polevujeme. Pán Bůh chce takto jednat i v tomto shromáždění. Setkáváme se k nedělním bohoslužbám, ke slyšení Božího slova a slavnosti sv. Večeře Páně. Náš ukřižovaný a vzkříšený Pán Ježíš Kristus je prostřednictvím svého Ducha mezi námi. Dovolme Mu, aby se nás dotýkal...

1. Ve vězení – přesto plný radosti

Dnes jsme otevřeli Bibli a přečetli nádherný text! Je to píseň o Božím jednání. Apoštol Pavel v úvodu svého dopisu zpívá o Boží veliké lásce a raduje se z Božích vzácných darů. Misionář Pavel sedí ve vězení, ale ne jako zlomený, zklamaný a zahořklý člověk, ale jako člověk, který má srdce plné radosti a vděčnosti. Z jeho úst neslyšíme slova nářků, nýbrž slova chvály. Jenže: ne všichni křesťané to prožívají stejně. Apoštol ví, jak na jeho spolubratry v Asii doléhají každodenní těžkosti, jak musí hledat odpovědi na výstřelky pohanství a šířícího se cizího učení. Je to spousta různých věcí, okolností a vlivů, které dokážou křesťanům zastřít jasný výhled k Bohu. Proto apoštol oslavou Boží nekonečné milosti věřící povzbuzuje. Připomíná jim, co všechno mají a komu patří. Je to moc důležité! Mnoho našich duchovních problémů a trápení vyplývá právě z toho, že jednoduše zapomínáme na to, že jsme Božími dětmi a že patříme Kristu. Bůh nám chce otevřít nový výhled k tomu, co pro nás v Ježíši Kristu udělal, a co dělá s námi, když v Něho věříme. A my to už někdy považujeme za samozřejmost a neděkujeme za to, anebo tomu ještě plně nerozumíme, a proto neděkujeme.

2. Radost z bohatství Božího požehnání

Z čeho se tedy apoštol Pavel tak raduje? Má radost z toho všeho, co nám Bůh připravil ve svém Synu Ježíši Kristu. Protože je to něco tak velkého a slavného, nestačí mu na to jedna věta. Potřebuje spoustu slov k tomu, aby vyjádřil to všechno, co má na srdci. – Když jsem nad tím znovu přemýšlel, uvědomil jsem si, že je to v Bibli předně pro mě! Uvědomil jsem si, jak málo se raduji z Boží velké lásky a milosti! Moc potřebuji nově slyšet a vidět to, o čem Bůh s námi mluví. – Pavel to pojmenovává jako „veškeré duchovní požehnání v nebeských věcech“. Jinými slovy: Pán Bůh se o nás ve své lásce, milosti a moci tak postaral, že na nic nezapomněl. Věřícím do Říma Pavel píše něco podobného: „Když Bůh za nás za všechny vydal vlastního Syna, jak by nám spolu s Ním nedaroval všechno?“ (Ř 8,32) A křesťanům v Korintu píše, že „nemáte nedostatek v žádném daru milosti“ (1K 1,7). Takový je náš nebeský Otec a Pán Ježíš Kristus! Máme živého, velkého, mocného a slavného Boha! On na nás nešetří, On nás nezanedbává, ale naopak: připravil pro všechny nový život, zve nás k němu a dává nám k němu všechno důležité a potřebné! Možná nám to připadá abstraktní a nekonkrétní, když o

tom tak mluvíme. Možná máme dojem, že to s naším životem nemá mnoho společného. Ovšem ve skutečnosti všechny ty Boží dary, všechny projevy Boží lásky a pomoci nás v životě usměrňují, formují naše myšlení a mají vliv na naše chování. A proto se o nich zde píše.

a) Milost vyvolení (4-6) Učení o vyvolení je jednou z nejsložitějších biblických otázek. Přibližuje nám způsob Božího jednání v dějinách ve vztahu k Izraeli a pak ve vztahu ke křesťanům. Kdykoliv se snažíme Boží jednání nějak rozumově uchopit, jsme v koncích. A tak se učíme věřit tomu, že Bůh ve své lásce a moudrosti se rozhodl nás v Kristu zachránit. Každý, kdo v Krista uvěří, se stává Božím dítětem. Nám se ovšem zdá, že jsme si Boží cestu vybrali sami. Ano, je pravda, že jsme se svobodně rozhodli pro přijetí Boží lásky a milosti, Ale to všechno jen díky tomu, že Bůh se už předtím rozhodl pro nás. On připravil podmínky naší záchrany, On posílá za námi své slovo, On k nám mluví. Teprve potom se pro cestu víry rozhodujeme. – „*Copak jsem se nerozhodl pro Ježíše Krista já?*“, ptá se někdo. „*Ano, jistě, ty ses rozhodl svobodně pro Ježíše, ale jen díky tomu, že On se nejdřív rozhodl pro tebe.*“ Pán Bůh svým vyvolením a svým jednáním umožňuje naše rozhodnutí. Toto vědomí by nás mělo vést znovu k pokoře, k nové vděčnosti i k poslušnosti.

b) Milost vykoupení (7-10) Slovo „vykoupení“ označovalo osvobození otroka nebo vězně zaplacením určité peněžní částky. Také pojem „odpuštění“ měl význam osvobození vězně a později hlavně osvobození dlužníka. To je tedy obecně lidská situace: jsme otroci a dlužníci! Nejsme jen nešťastní, ale také se proviňujeme a upadáme do různých závislostí. Proto potřebujeme vysvobození. Nedokážeme jednoduše přestat hřešit, přestat selhávat a pokračovat dál správnou cestou. Nedokážeme se sami odpoutat od minulosti, která nás drží „v šachu“ a ovládá. Potřebujeme odpuštění, abychom věděli, že můžeme začít nový život...Milost/dar vykoupení je tedy velmi praktickou věcí. Evangelium nám přináší nejen poučení o naší situaci a bídě, ale také nám ukazuje cestu z bídy ven. Zvěstuje nám záchranu a vysvobození v Ježíši Kristu. Zkušeností záchrany, odpuštění a vysvobození se teprve stáváme křesťany.

c) Milost posvěcení (11-14) A to třetí, o čem se zde mluví, to je cíl našeho vyvolení. Co tím Bůh při nás sleduje? Jemu se jedná o to, „*abychom se stali chválou jeho slávy*“ (12). Nemáme dělat Pánu Ježíši ostudu, máme být doporučením Boží lásky a milosti! Všechno to Boží působení v našem životě má přinést své ovoce v proměně srdce, myšlení a života. Rodiče mají radost ze svých dětí, když vidí, jak poslouchají, jak se chovají, jak pomáhají nebo prospívají ve škole. Je to odměna pro rodiče, když vidí na svých dětech, že něco z těch výchovných snah přece jen je na jejich ratolestech vidět...Pán Ježíš se taky raduje, když vidí, jak nás Jeho odpuštění, láska a vysvobození v životě formují.

Závěr. Apoštol Pavel je ve vězení a děkuje Bohu za Jeho velkou milost. My jsme sice na svobodě, ale už tolik neděkujeme. Nevidíme tak zřetelně tu Boží milost při práci, vidíme spíše jen různé životní komplikace, těžkosti a překážky. Nevidíme to, co máme, ale to, co nám schází. A tak se stává, že se neradujeme nebo málo radujeme. Možná, že to je taky důvod toho, proč naše bohoslužba není oslavou Boží milosti a radostnou slavností Kristovy církve. A to je škoda! Proto je třeba, abychom si připomínali tu „*přebohatou milost*“, učili se ji vidět a nepřestávali za ni děkovat. Zde může začít obnova naší víry, naší lásky a radosti. Takový je Boží záměr s námi, abychom ukazovali lidem k Bohu a ke Kristu. Oslavujme svého Pána celým životem a radujme se z Jeho vzácné milosti!

(20.2.2011 – B. Kaleta)